

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a JUDr. Dany Černé v právní věci žalobce Ing. M. T., zastoupeného JUDr. Erikou Mačákovou, advokátkou se sídlem U Hadovky 564/3, 160 00 Praha 6, proti žalované České národní bance, se sídlem Na Příkopě 28, 115 03 Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí Bankovní rady České národní banky ze dne 15. 3. 2007, č. j. 2007/981/110,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Dne 21. 11. 2006 rozhodla žalovaná k žádosti společnosti MAXIMA pojišťovna, a. s., tak, že udělila souhlas s tím, aby Prof. Ing. M. K., DrSc., Prof. Ing. J. T., CSc., a Ing. M. K. vykonávali funkci člena dozorčí rady ve společnosti, a neudělila souhlas s tím, aby Ing. M. T. (žalobce) vykonával v této společnosti funkci člena představenstva. Žalovaná sice zjistila, že žalobce je bezúhonný, vyhovuje formálnímu požadavku na dosažený stupeň vzdělání a disponuje dostatečně dlouhou praxí v oblasti finančního trhu; není však osobou, která by s ohledem na svou dosavadní praxi dávala jistotu obezřetného řízení pojišťovny, jak to vyžaduje § 7 odst. 4 zákona č. 363/1999 Sb., o pojišťovnictví a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojišťovnictví). Žalovaná zkoumala povahu, nutnost a závažnost zásahů regulátora do činnosti MAXIMA pojišťovny, a. s. (dříve Pojišťovna UNIVERSAL, a. s.), v době, kdy zde žalobce zaujímala funkci člena či předsedy představenstva. Regulátor (tehdy Ministerstvo financí) v té době vydal nejméně tři rozhodnutí svědčící o předchozím různě intenzivním nedostatku obezřetnosti v činnosti pojišťovny, zejména rozhodnutí o nucené správě. Podpůrně žalovaná přihlédla též k tomu, že ve dnech 19. 12. 1996 – 22. 8. 1999 byl žalobce členem představenstva společnosti Bankovní penzijní fond, a. s., v likvidaci; na tu byl dne 23. 2. 2000 prohlášen konkurs, který byl posléze zrušen pro nedostatek majetku.

Rozklad podaný společností MAXIMA pojišťovna, a. s., proti tomuto rozhodnutí zamítla bankovní rada České národní banky rozhodnutím ze dne 15. 3. 2007. Nutnost souhlasu s působením osoby v orgánu pojišťovny se podle bankovní rady týká i osob, které již v orgánu působily v předchozím funkčním období. Takzvaným přelicencováním v roce 2002 nevyslovila žalovaná implicitní souhlas s působením Ing. M. T. v představenstvu; zákon tehdy ještě neobsahoval požadavek na zabezpečení obezřetného řízení pojišťovny, nebylo možno ani zkoumat členství Ing. M. T. v orgánech společností, které se dostaly do úpadku. Není též podstatné, že v rozhodnutí o nucené správě není nijak personifikováno porušení povinností a že Ing. T. působil v představenstvu i po zavedení nucené správy. To, že Ing. T. v minulosti působil ve společnostech Bankovní penzijní fond, a. s., v likvidaci, a První slezská banka, a. s., v likvidaci, bylo pro žalovanou pouze podpůrnou informací, nikoli rozhodujícím měřítkem. V období po skončení nucené správy nebyly nedostatky v obezřetném řízení pojišťovny natolik závažné, aby vedly ke změně předsedy představenstva; takové nedostatky u žalobce zjistila až poslední kontrola zaměřená na jeho činnost v období 2005 až 2006.

Rozhodnutí o rozkladu ze dne 15. 3. 2007 zrušil Městský soud v Praze svým rozsudkem ze dne 8. 6. 2011, č. j. 5 A 40/2011-81 pro nepřezkoumatelnost. Ke kasační stížnosti žalované však byl sám tento rozsudek zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2012, č. j. 2 Afs 63/2011-105. Nejvyšší správní soud na rozdíl od městského soudu z napadeného rozhodnutí jednoznačně dovodil, že důvodem neudělení souhlasu s žalobcovým dalším působením ve funkci člena představenstva byly nedostatky v obezřetném řízení pojišťovny v letech 2001 – 2004 a v období předcházejícím, které vyústily ve vydání rozhodnutí o nucené správě, o povinnosti snížit základní kapitál, a o povinnosti odstranit zjištěné nedostatky – nikoli snad nějaké nedostatky pozdější z let 2005 a 2006. Městský soud se tedy při svém novém rozhodování řídil tímto závazným právním názorem.

Žalobce v žalobě proti rozhodnutí o rozkladu nejprve zdůvodnil svou aktivní legitimaci. Žalobci nebylo doručeno napadené rozhodnutí, ačkoli podle svého přesvědčení měl být účastníkem správního řízení [srov. též § 27 odst. 1 písm. a) správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.)]; žalovaná komunikovala pouze s pojišťovnou, která také využila opravných prostředků ve správním řízení. Žalovaná žalobci upřela postavení účastníka řízení, a na tom nic nemění skutečnost, že žalobce byl o probíhajícím správním řízení zpraven z titulu své tehdejší funkce předsedy představenstva pojišťovny. Řízení se týkalo žalobcových předpokladů pro výkon funkce člena představenstva; proto je žalobce legitimován k žalobě podle § 65 odst. 1 a 2 soudního řádu správního. Předchozímu souhlasu žalované podle žalobce podléhají pouze změny v osobách členů orgánů pojišťovny, nikoliv opětovná volba týchž členů pro další funkční období (srov. znění § 10 odst. 4 zákona o pojišťovnictví do 31. 3. 2004 – „*změna člena statutárního orgánu*“ a rozhodné znění § 10 odst. 9 – „*změna v osobě člena představenstva*“).

Mezi požadované předpoklady kandidáta na člena představenstva pojišťovny nepatří podle žalobce dobrá pověst ani obezřetné řízení pojišťovny. O schopnosti obezřetného řízení pojišťovny se zákon zmiňuje jen na jednom místě, a sice v § 7 odst. 4 písm. b), který tuto schopnost stanoví jako podmínku pro vydání povolení k pojišťovací činnosti – nikoli jako podmínku pro souhlas s členstvím fyzické osoby v orgánu pojišťovny. Podle žalobce obsahuje § 10 odst. 9 zákona *taxativní* výčet kritérií pro udělení souhlasu, který není možno svévolně doplňovat. Nedostatek obezřetného řízení má za následek nevydání povolení pojišťovně, případně odnětím takového povolení, ale ve vztahu ke kandidátovi na funkci v představenstvu s sebou žádnou sankci nenese.

Není navíc v pořádku, že žalovaná nehodnotila aktuální žalobcovy schopnosti, nýbrž na ně usuzovala z událostí před několika lety. V době před zavedením nucené správy (2001) nežádal orgán dohledu změnu v osobě předsedy představenstva, i když to zákon o

pojišťovnictví tehdy umožňoval [§ 27 odst. 1 písm. d)]. Nečinnost žalované v letech 2002 – 2007 si žalobce vykládá jako potvrzení jeho schopnosti řídit pojišťovnu a mít dobrou pověst. U jiných pojišťoven žalovaná požadovala změnu v osobě člena řídicího orgánu, pokud podle ní nedával záruku obezřetného řízení, a to v době před 31. 3. 2004. Krom toho nucená správa byla ukončena dne 14. 5. 2002 a pojišťovna řádně obnovila svou činnost.

Žalobce proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že při určování okruhu účastníků řízení podle § 10 odst. 9 zákona o pojišťovnictví vycházela z doposud nezpochybňované praxe Ministerstva financí. Účastníkem tohoto řízení je pouze žadatel, tedy pojišťovna; žalobce nemohl být zkrácen na svých právech, protože podepisoval dokumenty připojované k žádosti (o řízení tedy věděl), a navíc jako tehdejší předseda představenstva za pojišťovnu jednal. Souhlasu podle § 10 odst. 9 zákona o pojišťovnictví je zapotřebí i v případě opětovné volby stávajícího člena představenstva (souhlas je vždy omezen jen na jednotlivé funkční období, srov. též § 194 odst. 1 a 2 obchodního zákoníku). Bylo by proti smyslu § 10 odst. 9 zákona, pokud by jednou schválená osoba měla být považována za schválenou navždy. Kontrolní mechanismus, který dopadá i na stávající členy orgánů pojišťovny, přitom nelze zaměňovat s možností požadovat změnu člena představenstva podle § 27 odst. 1 písm. c) zákona o pojišťovnictví, která je vázána pouze na porušení povinnosti stanovené tímto zákonem, a nikoli na důvěryhodnost člena představenstva ve smyslu § 10a zákona o pojišťovnictví. I ve zbytku žalovaná setrvala na důvodech uvedených v napadeném rozhodnutí a navrhla, aby soud žalobu zamítl.

Při jednání konaném dne 8. 6. 2011 žalobce poukázal na § 19 nyní účinného zákona o pojišťovnictví, který výslovně stanoví, že pokračování ve funkci se nepovažuje za změnu, která by podléhala souhlasu ČNB. Poté, co byl předchozí rozsudek zdejšího soudu ze dne 8. 6. 2011 zrušen, poučil soud účastníky znovu o možnosti vznést námitku podjatosti a otázal se jich, zda trvají na jednání (přípis doručen ve dnech 6. 4. 2012 a 11. 4. 2012); účastníci na tento přípis nereagovali, proto soud rozhodoval bez jednání.

Ze správního spisu soud zjistil, že společnost MAXIMA pojišťovna, a. s., dne 12. 10. 2006 požádala žalovanou v souvislosti s nadcházejícím dalším funkčním obdobím orgánů pojišťovny mj. o souhlas s kandidaturou žalobce na členství v představenstvu (žádost podepsal žalobce jako předseda představenstva; stejně tak žalobce podepsal plnou moc, z jejíhož titulu se advokátka JUDr. Erika Mačáková dne 14. 11. 2006 seznámila s poklady rozhodnutí). Za žalobce bylo připojeno jeho čestné prohlášení o tom, že nebyl v posledních deseti letech pravomocně odsouzen pro trestný čin proti majetku, trestný čin hospodářský nebo jiný úmyslný trestný čin (ani odsouzení pro tyto trestné činy nebylo zahlazeno ani se na žalobce z jiného důvodu nehledí, jako by nebyl odsouzen), že splňuje podmínky pro výkon funkce statutárního orgánu a že je plně způsobilý k právním úkonům. Dále byl předložen žalobcův životopis vypovídající o jeho vzdělání a praxi. Ve spisu je založeno rozhodnutí právního předchůdce žalované ze dne 12. 4. 2001, kterým byla v Pojišťovně Universal, a. s., zavedena nucená správa (žalobce tam do tohoto okamžiku působil necelých pět let jako generální ředitel), rozhodnutí ze dne 12. 7. 2002 ve spojení s rozhodnutím ze dne 2. 1. 2003, kterými byla Pojišťovně Universal, a. s., uložena povinnost snížit svůj základní kapitál, a rozhodnutí ze dne 18. 5. 2004, kterým bylo pojišťovně uloženo opatření k odstranění zde specifikovaných nedostatků. Dále je součástí spisu listina dokládající, že žalobce byl v letech 1996 – 2004 členem představenstva společnosti Bankovní penzijní fond, a. s., v likvidaci, na kterou byl v r. 2000 prohlášen konkurs.

Žaloba není důvodná.

První otázkou, kterou žalobce v žalobě vznesl, bylo jeho účastenství ve správním řízení. Žalovaná s žalobcem jako s účastníkem řízení nejednala; Nejvyšší správní soud se ve svém rozsudku ze dne 22. 2. 2011, č. j. 2 Afs 4/2011-62 (tím bylo zrušeno předchozí usnesení Městského soudu v Praze, kterým zdejší soud odmítl žalobu podanou žalobcem, neboť považoval žalobce za osobu zjevně neoprávněnou k podání žaloby), touto otázkou nezabýval, řešil jen otázku aktivní legitimace k podání správní žaloby. Uvedl přitom, že předpokladem aktivní legitimace není nutně předchozí účastenství žalobce ve správním řízení.

Městský soud nevidí rozumný důvod pro to, aby „dotčení“ ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu (*Účastníky jsou též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech*) bylo vykládáno jinak než „dotčení“, resp. „zkrácení“ ve smyslu § 65 odst. 1 soudního řádu správního [zákon č. 150/2002 Sb.; dále jen „s. ř. s.“: *Kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.*], ačkoli Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku užívá pojem „dotčení právní sféry“ právě jen ve vztahu k § 65 odst. 1 s. ř. s. [Pro úplnost soud podotýká, že v úvahu nepřipadá žalobcem označované ustanovení § 27 odst. 1 písm. a) správního řádu (*Účastníky řízení jsou v řízení o žádosti žadatel a další dotčené osoby, na které se pro společenství práv nebo povinností s žadatelem musí vztahovat rozhodnutí správního orgánu*), neboť žádné společenství práv a povinností pojišťovny s kandidátem do některého z jejích orgánů tu neexistuje.] To, zda žalobce měl být účastníkem správního řízení, však není pro rozhodnutí v této věci tak podstatné: podstatné bylo to, zda je žalobce legitimován k podání správní žaloby. Na tuto otázku odpověděl Nejvyšší správní soud kladně a městský soud, vázán názorem nadřízeného soudu, žalobcovu žalobu věcně projednal v nyní vedeném řízení. Vycházel přitom z předpokladu, že cílem žaloby bylo zjistit, zda byl žalobce jako „staronový kandidát“ vůbec po právu podrobován předběžnému zkoumání ze strany žalované a zda žalovaná nepochybila, pokud odmítla udělit souhlas s jeho členstvím v představenstvu – nikoli případně konstatovat, že žalovaná pochybila, pokud se žalobcem nejednala jako s účastníkem řízení, na tomto závěru přestat a uložit žalované, aby s ním v novém řízení jako s účastníkem jednala.

Nejde zde totiž o klasický případ „opomenutého účastníka“, kdy je takové opomenutí skutečně důvodem pro zrušení rozhodnutí: v takovém případě nejde o zrušení formální, samoučelné a zbytečné, protože opomenutý účastník tak vůbec poprvé dostane možnost se k věci vyjádřit a tvrzení, která do řízení vnese, mohou mít vliv i na podobu nového rozhodnutí správního orgánu. Situace v této věci je ale odlišná. Ačkoli žalobce formálně účastníkem řízení nebyl, jednal jakožto tehdejší člen představenstva za pojišťovnu ve správním řízení, z tohoto titulu byl informován nejen o průběhu správního řízení, ale i o obsahu rozhodnutí vydaného v I. stupni. Svého účastenství se během celého průběhu správního řízení nedomáhal, ani nepodal rozklad proti rozhodnutí v I. stupni – ten podala pouze pojišťovna. Přitom obsah žaloby podané žalobcem se prakticky shoduje s obsahem rozkladu podaného pojišťovnou; je tedy zřejmé (pro případ, že by soud zrušil napadené rozhodnutí jen z důvodu vady spočívající v opomenutí účastníka – žalobce), jaký postoj by žalovaná zaujala k námitkám, k nimž se již jednou vyslovila, kdyby o nich měla rozhodovat znovu – tentokrát jen za účastenství dalšího účastníka – žalobce. Proto se soud dále nezabýval účastenstvím žalobce ve správním řízení a věnoval se dalším, hmotněprávním námitkám.

Soud nesouhlasí se žalobcem v tom, že není třeba souhlasu České národní banky, je-li kandidátem na funkci člena představenstva osoba, která již byla členem v minulém funkčním období. Podle § 10 odst. 9 zákona č. 363/1999 Sb., ve znění účinném v době rozhodování

žalované (tedy před novelizací provedenou zákonem č. 278/2009 Sb.), podléhá *změna v osobě člena statutárního nebo dozorčího orgánu*, osobě, která má vykonávat funkci prokuristy tuzemské pojišťovny nebo zajišťovny, nebo změna v osobě pověřeného zástupce pobočky pojišťovny z třetího státu předchozímu souhlasu České národní banky. Součástí žádosti o udělení tohoto souhlasu je doklad o důvěryhodnosti dotčené fyzické osoby (§ 10a), včetně údajů o dosaženém druhu vzdělání a praxi. Žalobce poukazuje na předchozí znění tohoto ustanovení, účinné do 31. 3. 2004, které hovořilo o *změně člena statutárního nebo dozorčího orgánu*; soud však nespatřuje mezi těmito dvěma formulacemi podstatný rozdíl. Za předpokladu, že orgánu pojišťovny skončilo funkční období, nastupuje do řízení společnosti orgán nový, a za nové je třeba považovat i jeho členy, bez ohledu na to, zda již v orgánu pojišťovny působili dříve. Ostatně i pokud osoba splňovala předpoklady pro výkon funkce při vstupu do ní, může se to v průběhu času změnit, a jisté pravidelné ověřování těchto předpokladů je tedy na místě.

Je pravda, že úkolem České národní banky je dohlížet průběžně na to, zda pojišťovna plní své povinnosti a zda při své činnosti splňuje všechny zákonné podmínky, včetně toho, zda členové jejích orgánů nepřestali splňovat zákonné podmínky pro výkon svých funkcí. To však zároveň nezabývá Českou národní banku možnosti vyjádřit svůj nesouhlas s osobou člena orgánu – kromě postupu podle § 27 odst. 1 písm. c) zákona č. 363/1999 Sb., který jí umožňuje v rámci uloženého opatření k odstranění nedostatků požadovat též provedení změny člena představenstva, dozorčí rady nebo kontrolní komise – také tím, že nevyhoví žádosti pojišťovny o souhlas s členstvím právě této osoby v jejím orgánu. Jde tedy o dva nástroje, které může Česká národní banka využívat podle svého uvážení; nelze říci – jak to žaloba naznačuje – že pokud Česká národní banka již dříve formou opatření k odstranění nedostatků nežádala od pojišťovny výměnu osoby, která nesplňuje zákonné požadavky, nemůže této osobě znemožnit další pokračování ve výkonu funkce v souvislosti s žádostí pojišťovny týkající se nového funkčního období jejích orgánů.

Žalobce též poukázal na nový zákon o pojišťovnictví (zákon č. 277/2009 Sb.) a jeho § 19 odst. 3, který stanoví, že *za změnu podle odstavce 2 (tj. za změnu v osobě člena statutárního nebo dozorčího orgánu tuzemské pojišťovny) se nepovažuje, jestliže osoba, které Česká národní banka udělila souhlas, má v bezprostředně následujícím funkčním období pokračovat ve výkonu stejné funkce; o svém pokračování ve výkonu stejné funkce tato osoba zašle České národní bance nejpozději 30 dnů přede dnem, ke kterému má být opětovně zvolena, čestné prohlášení o tom, že i nadále splňuje podmínky, za kterých jí byl Českou národní bankou dříve udělen souhlas s výkonem funkce*. Jak to žalobce sám zdůrazňuje, podstatné je, co zákonodárce vyjádřil, nikoli to, co možná vyjádřit chtěl; znění § 10 odst. 9 zákona č. 363/1999 Sb., které v této věci aplikovala žalovaná, takovouto výjimku neobsahovalo, a žalované tedy nelze vytýkat, že postupovala nezákonně, pokud trvala na svém předchozím souhlasu i ohledně působení žalobce coby stávajícího člena představenstva. Soud k tomu dodává, že z důvodových zpráv k zákonu č. 377/2005 Sb. (kterým byla formulace „*změna člena*“ v § 10 odst. 9 zákona č. 363/1999 Sb. změněna na „*změna v osobě člena*“) a k novému zákonu o pojišťovnictví č. 277/2009 Sb. (kterým byli z nutnosti předchozího souhlasu orgánu dohledu výslovně vyňati stávající členové orgánů, kteří se ucházejí o stejnou funkci) nelze vyčíst (kromě obecných formulací o potřebě sjednotit terminologii a promítnout do znění zákona praktické poznatky z jeho dosavadní aplikace) nic o tom, jak široce zákonodárce mínil pojmut onen předchozí souhlas v letech 1999 – 2009. Nelze tedy spolehlivě usoudit na to, že by nové znění § 19 odst. 3 zákona č. 277/2009 Sb. bylo jen výslovnou „opravou“ dosavadního § 10 odst. 9 zákona č. 363/1999 Sb., který měl být v tomto duchu vykládán již dříve.

Žalobce dále namítal, že podmínky pro působení v orgánu pojišťovny jsou taxativně stanoveny v § 10 odst. 9 zákona č. 363/1999 Sb. a že do rozhodování nelze vnášet koncept

obezřetného řízení pojišťovny, který se uplatní jen při rozhodování ve věci žádosti pojišťovny o povolení k provozování pojišťovací činnosti. Žalobci je nutno přisvědčit v tom, že podle zákona č. 363/1999 Sb. se schopnost obezřetného řízení pojišťovny u proponovaných členů statutárních nebo dozorčích orgánů pojišťovny posuzuje ještě předtím, než pojišťovna vůbec vstoupí na trh a začne provozovat svou činnost. Neznamena to však, že by Česká národní banka při postupu podle § 10 odst. 9 zákona č. 363/1999 Sb. [*Součástí žádosti o udělení tohoto souhlasu je doklad o důvěryhodnosti dotčené fyzické osoby (§ 10a), včetně údajů o dosaženém druhu vzdělání a praxi*] nemohla hodnotit profesní minulost kandidáta a případně jeho dosavadní výsledky při řízení pojišťovny. O splnění podmínky důvěryhodnosti není v této věci spor; nelze však přehlížet to, že Česká národní banka *hodnotí* postupem podle § 10 odst. 9 i vzdělání a *praxi kandidáta*. Právě za tím účelem se předkládá životopis kandidáta – nejde jen o formální splnění zákonného požadavku, ale o to, aby si orgán dohledu učinil představu o kandidátově profesní minulosti; je přitom na místě, aby do řízení případně vnesl i jiné či podrobnější poznatky, které o kandidátově působení v oblasti pojišťovnictví má, a zhodnotil jeho profesní výsledky s ohledem na nově (od 1. 5. 2004) zavedený koncept „*obezřetného řízení pojišťovny*“. Nejde tu o přímou aplikaci § 7 odst. 4 písm. b) zákona, ale o pečlivější zkoumání praxe kandidáta ve smyslu § 10 odst. 9 s přihlédnutím k nově formulovaným požadavkům na členy orgánů pojišťovny. Nelze spatřovat nezákonnost v tom, že žalovaná pro hodnocení žalobcových profesních předpokladů použila pojem, který se sice přímo nevyskytuje v § 10 odst. 9, ale obsahově jej lze podřadit pod požadavky na praxi kandidáta (jak už bylo řečeno, životopis nemá sloužit k prostému nahlédnutí a formálnímu konstatování, že kandidát nějakou nebo i dlouholetou praxi má, ale k prvotní orientaci a k dalšímu zjišťování, jaká je tato praxe a do jaké míry vypovídá o profesní způsobilosti kandidáta).

Žalovaná tedy nepochybila, pokud posuzovala žalobcovu profesní minulost, a podle názoru soudu tak mohla učinit i jen na základě § 10 odst. 9 (jak žalovaná uvedla, žalobce takto nikdy dříve posuzován nebyl, zejména ne v roce 2002, kdy po zrušení nucené správy opět nastoupil do řízení pojišťovny).

I podle soudu pak okolnosti, které byly žalobci vytýkány v souvislosti s řízením pojišťovny v minulosti, odůvodňují výsledek, ke kterému žalovaná dospěla (tedy neudělit souhlas s dalším působením žalobce v představenstvu pojišťovny).

V odůvodnění rozhodnutí vydaného v I. stupni žalovaná uvedla, že hodnotila povahu, nutnost a závažnost zásahů regulátora do činnosti MAXIMA pojišťovny, a. s. (dříve Pojišťovny UNIVERSAL, a. s.), v době, kdy zde žalobce zaujímal funkci člena či předsedy představenstva. Konstatovala přitom tři rozhodnutí z let 2001 – 2004 svědčící o různě intenzivním nedostatku obezřetnosti při řízení pojišťovny: rozhodnutí o nucené správě, rozhodnutí o snížení základního kapitálu o neuhrazenou ztrátu minulých let a rozhodnutí o opatření k nápravě zjištěných nedostatků. (Dále se žalovaná zmínila o působení žalobce ve společnosti, na niž byl prohlášen konkurs; jak však sama uvedla a jak potvrdila i bankovní rada v rozhodnutí o rozkladu, nešlo o nosný důvod rozhodnutí; soud jej proto nebral v potaz.) Pojišťovna k tomu v rozkladu namítla, že není správné posuzovat žalobcovu schopnost k řízení pojišťovny podle událostí dávno minulých; žalovaná by jej měla hodnotit podle jeho činnosti v letech předcházejících žádosti (2005 – 2006). Žalovaná setrvala na svém i v rozhodnutí o rozkladu; nedostatky z let 2001 – 2004 jsou podle ní takové povahy, že vylučují žalobce z dalšího působení ve funkci člena představenstva.

Jak je zřejmé z výše citovaného § 10 odst. 9 zákona č. 363/1999 Sb., Česká národní banka musí žadateli (pojišťovně nebo zajišťovně) před uskutečněním změny v osobě člena statutárního nebo dozorčího orgánu udělit souhlas; to činí na základě předložených podkladů (žadatel musí předložit doklad o důvěryhodnosti navrhované fyzické osoby a údaje o jejím

vzdělání a praxi) a případně dalších informací známých jí z úřední činnosti. Už výše soud zdůraznil, že před udělením souhlasu je žalovaná oprávněna zkoumat celou profesní minulost uchazeče o funkci; nejde jen o mechanické ověření, že uchazeč je důvěryhodný ve smyslu § 10a zákona a že má ekonomické vzdělání a určitou praxi v pojišťovnictví. To, že žalobce nebyl ze své funkce odvolán v letech 2005 – 2006 postupem podle § 27 odst. 1 písm. c) zákona č. 363/1999 Sb. *(Pokud Česká národní banka zjistí porušení povinnosti stanovené tímto zákonem, rozhodne o opatření k odstranění zjištěných nedostatků. Jako součást tohoto opatření, nestanoví-li tento zákon jinak, je Česká národní banka oprávněna požadovat ve stanovené lhůtě provedení změny člena představenstva, dozorčí rady nebo kontrolní komise.)*, neznamená, že by jeho kandidatura do funkce člena představenstva v roce 2006 nutně musela být úspěšná. Žalobce zdůrazňuje, že v roce 2002 prošla pojišťovna Maxima tzv. přelicensováním, ovšem dvě ze tří rozhodnutí vydaných vůči pojišťovně, která žalovaná připisuje nedostatku obezřetného řízení pojišťovny ze strany žalobce, pocházejí až z let 2002 – 2003 (snížení základního kapitálu) a 2004 (různé nedostatky). To, že nucená správa zavedená v roce 2001 byla v roce 2002 ukončena a pojišťovna poté obnovila svou činnost, také není kritériem, které by mělo být připočteno žalobci k dobru (nucený správce ostatně odvolal žalobce z funkce generálního ředitele, jak uvádí žalovaná). Žalovaná podle soudu nepochybila, pokud považovala nedostatky v žalobcově řídicí činnosti (o nichž svědčí tři výše citovaná rozhodnutí) za natolik závažné, že neumožňují další žalobcovo působení v orgánech pojišťovny. Její rozhodnutí je řádně odůvodněno a nevybočuje z mezí správního uvážení.

Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě ani v řízení o kasační stížnosti, v němž byl rovněž úspěšný, nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 10. května 2012

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková